

N:o 67.

Af herr E. Svensson i Karlskrona, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om tillägg till § 1 i förordningen angående försäljningen af vin och maltdrycker den 24 oktober 1885.

Uti kongl. förordningen af den 24 oktober 1885, angående försäljning af vin och maltdrycker m. m. stadgas, i § 1 mom. 1, att ingen, vare sig i stad eller på landet, må till förtäring på stället försälja vin, maltdrycker, kokadt kaffe, té, chokolad, eller andra tillagade, icke spirituösa drycker, utan att hafva, på sätt nämnda förordning bestämmer, förvärfvat sig särskild rätt dertill.

Denna förordning, — som tydligen tillkommit i syfte att förekomma oordningar på de försäljningsställen, hvarest vin och de i allmänhet fullt lika mycket berusande maltdryckerna förekomma till försäljning, — synes fullkomligt vara berättigad, då ingen skilnad göres på de berusande och icke berusande maltdryckerna.

Emellertid förekommer inom landet ett stort antal så kallade hembryggerier, hvarest maltdrycker af så ringa alkoholhalt tillverkas, att dessa drycker icke kunna hänföras till dem, som anses berusande, hvarför det torde vara skäl att uti nyssnämnda förordning göra någon skilnad emellan malt-dryck och maltdryck.

Dessa vid ofvannämnda hembryggerier tillverkade maltdrycker hålla i allmänhet icke öfver 2 volymprocent alkohol (det så kallade svagdrickats alkoholhalt uppgår ej ens till 1 volymprocent), men äro deremot ganska rika på maltextrakthalt och således närande, hvadan de ofta användas af den arbetande befolkningen, dels emedan dessa maltdrycker äro ganska billiga och dels, i synnerhet i städerna, äro lätt åtkomliga, men få dock icke förtäras på tillverkningsstället så framt icke tillverkaren, på sätt ofvannämnda för-

fattning bestämmer, förskaffat sig rättighet att försälja maltdrycker till förtäring på stället, utan måste dessa maltdrycker i allmänhet njutas under bar himmel, ett förhållande som af städernas arbetande befolkning allmänt beklagas.

Man kan emot detta senast anmärkta förhållandet visserligen invända, att hinder ej möter för en tillverkare af sådana mindre alkoholhaltiga maltdrycker att, i öfverensstämmelse med kongl. förordningen af den 24 oktober 1885, förskaffa sig rätt till maltdrycksförsäljning till förtäring på stället, men erfarenheten har visat, att der i något fall sådant egt rum, har följden blifvit den, att de mindre alkoholhaltiga maltdryckerna förblifvit osålda och de mera alkoholhaltiga, särskildt det så kallade bayerska ölet, blifvit de, som mest konsumerats, af skäl att dels försäljarne af dessa sistnämnda drycker skörda större vinst och dels att allmänheten har större benägenhet för de berusande maltdryckerna oaktadt dessas dyrhet.

Med stöd af hvad jag ofvan haft äran anföra, vågar jag vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att ett tillägg till § 1 af ofvannämnda kongl. förordning af den 24 oktober 1885 måtte intagas af följande lydelse:

Med maltdrycker enligt denna förordning förstås sådana maltdrycker som innehålla mera än två volymprocent alkoholhalt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 januari 1889.

Edv. Svensson,
från Karlskrona.